

Araştırma Makalesi

Abdurrahim Karakoç'un Őirlerinde Alışılmamış Bağdaştırmalar zerine

Sunay DENİZ¹

z

Abdurrahim Karakoç, 20. yüzyılda Türk edebiyatına unutulmaz Őirler bırakmış 6nemli bir Şairdir. Dedesi, babası, abisi ve kardeşlerinin Şiire merakı onun üzerinde büyük etki bırakmıştır. Kendisini birçok alanda geliştirmiş ve daha küçük yaşlarda yerli ve yabancı Şair ve yazarları okumuş, tanımıştır. Şiire olan sevdası onu Şiir yazmaya y6neltmış ve halkın diliyle halka seslenen Őirler yazmıştır. O, Őirlerinde kendine 6zg bir üslubu olan, dili çok iyi kullanan, kelimeleri istediği Őekle sokabilen, kısacası Türkçeye hakim bir Şiir ustasıdır. Kelimeler onun Őirlerinde derin anlamlara bürünmüş bu sayede anlatımı daha etkili hale gelmiştir. Onun Őirleri sapmaların bir türü olan "alışılmamış bağdaştırmalar" y6nyle zengindir. Şairlerin Türk Şiirinin neredeyse her d6neminde sıklıkla başvurduğu, s6z ve anlatımı güçlendirmek amacıyla kullandıkları alışılmamış bağdaştırmalar, Karakoç'un Őirlerinde de oldukça başarılı bir Şekilde kullanılmıştır.

Bu çalışmada 20. yüzyılın en 6nemli Şairlerinden biri olan Abdurrahim Karakoç'un "Parmak İzi ve Kan Yazısı" adlı Şiir kitaplarındaki Őirleri alışılmamış bağdaştırmalar y6nyle incelenmiş, adı geçen Şiir kitaplarındaki Őirlerden alışılmamış bağdaştırmalar tespit edilmiş ve 6rneklerle açıklanmıştır. Araştırma sonunda Karakoç'un alışılmamış bağdaştırmaları başarılı bir Şekilde kullandığı, b6ylece Şiirine anlam bakımından bir derinlik ve estetik bir değer kattığı tespit edilmiştir.

Atıf/Reference: Sunay Deniz, "Abdurrahim Karakoç'un Őirlerinde Alışılmamış Bağdaştırmalar zerine", *Farabi Felsefe ve Din Bilimleri Dergisi*, S.3, (2021), 46-56

¹ Dr., sddeniz1@gmail.com Orcid No: 0000-0001-8169-4806

Anahtar Kelimeler: Abdurrahim Karakoç, şiir, sapmalar, alışılmamış bağdaştırmalar, üslup.

On The Unconditional Harmonizations in Abdurrahim Karakoç's Poems

Abstract

Abdurrahim Karakoç is an important poet who left unforgettable poems to Turkish literature in the 20th century. His grandfather, father, brother and siblings' interest in poetry had a great influence on him. He improved himself in many areas and read and got to know local and foreign poets and writers at a younger age. His love for poetry led him to write poetry and he wrote poems that spoke to the people in the language of the people. He is a master of poetry who has a unique style in his poems, uses the language very well, can put words into any shape he wants, in short, has a command of Turkish. Words took on deep meanings in his poems, so his expression became more effective. His poems are rich in "unusual reconciliations", a type of deviation. Unconventional combinations, which poets frequently refer to in almost every period of Turkish poetry and used to strengthen the word and expression, have also been used quite successfully in Karakoç's poems.

In this study, the poems of Abdurrahim Karakoç, one of the most important poets of the 20th century, in his poetry books "Fingerprint and Blood Writing" were examined in terms of unconventional reconciliations, unusual reconciliations were identified from the poems in the mentioned poetry books and explained with examples. At the end of the research, it was determined that Karakoç successfully used unconventional reconciliations, thus adding a depth and aesthetic value to his poetry in terms of meaning.

Keywords: Abdurrahim Karakoç, poetry, deviations, unusual combinations, style.

Giriş

Türk Edebiyatına kendine özgü üslubuyla unutulmaz eserler bırakan Abdurrahim Karakoç, 7 Nisan 1932 yılında Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesine bağlı Ekinözü Köyü'nde doğmuştur. Şairin babası Ümmet Karakoç ve annesi de Fatma Hanım'dır. Babasının birçok yönden kendini geliştirmiş ve yetiştirmiş olması oğlu Abdurrahim Karakoç'a da sirayet

etmiştir. Babası birkaç dil bilen, şiir yazmayı seven, ilmi yönden kendini oldukça geliştirmiş bir kişidir. Abdurrahim Karakoç'un dedesi, babası, abisi ve kardeşleri şiiri ve şiir yazmayı seven kişilerdir. Aslında şair bir aileden Abdurrahim Karakoç gibi bir şairin çıkmış olması çok da şaşırtıcı değildir.

20. yüzyılın en başarılı şairlerinden biri olan Karakoç, ilkokulu 4 yılda bitirmiş ve şiir yazma serüvenine de henüz bu yıllarda başlamıştır. İlkokul dışında başka okula gidemeyen şair, okula gitmeden de bir insanın kendini birçok yönden geliştirip, yetiştirebileceğine inanan ve bu yolda da kendini en iyi şekilde geliştiren biri olarak şiir sahnesine çıkmıştır. Onun şiirle ilişkisi babası vesilesiyle olmuş ve daha küçük yaşlarda yazmaya başlamıştır. Karakoç okumayı çok seven bir şairdir. Henüz küçük denebilecek yaşlarda İbni Sina, Yunus Emre, Sokrates, Karacaoğlan, Aşık Ömer, Fuzuli, Eflatun gibi yerli ve yabancı birçok büyük şair ve yazarı okuma aşkı sayesinde tanımış ve öğrenmiştir. Şair, sadece edebiyatla ilgilenmemiş aynı zamanda din, siyaset, sosyoloji gibi diğer alanlarda da ilim sahibi olmaya çalışmıştır. Okumayı ve yazmayı çok seven Karakoç son anına kadar okuma ve yazmaya devam etmiş, 7 Haziran 2012 yılında ciğerlerindeki enfeksiyon sebebiyle hayatını kaybetmiştir.

Türk Edebiyatına önemli eserler kazandıran Karakoç, şiir dünyamıza farklı konularda pek çok şiir bırakmıştır. Onun şiirlerinde kullandığı dil sade, açık, anlaşılır bir dildir. O, şiirlerini dilin kendisine verdiği bütün imkânları kullanarak, kendine özgü bir üslupla, taklitçilik yapmadan kaleme almıştır. Kelime seçimi, kelime hazinesi, kendine has söyleyiş biçimi geliştirmiş olması onu başka şairlerden ayıran önemli kriterlerdir. Zira bir anlamda şiir dünyasında var olmak, farklı olmayı da gerektirir. Bu durum da dili kullanma şekli, biçimiyle yakından ilgilidir. Çünkü şairlerin tüm duygu ve düşünceleri, tabiatın onlardaki aksi, hayata bakış açıları, olayları değerlendirme ve yansıtma biçimleri kelimeler yoluyla dile getirilir. Bir şair için ne söylediğinden çok nasıl söylediği daha önemlidir. Şairin kullandığı kelimeler, imgeler, imajlar, semboller onun dilinin ve anlatım biçiminin farklılığını yani üslubunu belirler. Karakoç da bütün bunları canlı ve etkili bir şekilde yapmıştır. Tüm sözcükler onun şiirinde büyük bir uyum içerisindedir. Kelimeler onun şiirlerinde yoğun anlamlar kazanır. Şairin başarısı da dilinin canlı ve etkili olmasıyla yakından ilgilidir.

Halkın içinden gelen bir şair olan Karakoç kendine özgü bir üslup yaratarak şiir dünyasında çığır açmış bir şahsiyettir. Halktan biri olarak halkın dilini şiire taşıması, yabancı kökenli kelimeler kullanmamaya dikkat etmesi, etkili, akıcı bir söyleyiş tarzı geliştirmesi onun

şairlerinin okuyanda önemli etkiler bırakmasını sağlamıştır. Sözcük seçimindeki titizliği, gereksiz yere sözcük kullanmaması, sözcüklerle oluşturduğu ahenk ve uyum, imgeler, imajlar, sanatlar, sözcüklere yüklenmiş derin anlamlar Karakoç'un etkili ve sağlam bir dil kullanma yeteneğine ve tekniğine sahip olduğunu gösteren özelliklerdir. Zaten okuma ve yazmaya küçük yaşlardan son nefesine kadar istekli ve meraklı olan birinin dili de bu kadar başarılı bir şekilde kullanması şaşırtıcı değildir.

Bütün edebi metinlerde olduğu gibi şiir de dille yazılır. Şairin ruhundaki tüm olaylar, duygular, düşünceler, sevgi, aşk, üzüntü, mutsuzluk yani kısacası beyindeki bütün olaylar etkili bir şiir diliyle anlatıldığında amacına ulaşır. Şiir, tüm bunların neticesinde ortaya çıkan bir sanattır. Şair duygu ve düşüncelerini ifade ederken kullandığı kendine özgü üslubuyla; sözcükleriyle, kelime seçimiyle, konu tercihiyle, dili kullanma becerisiyle şiir denilen sanatı icra eder. "Bizce, şiirin insan açısından en önemli yönü, insanın zihin gücünün, insan beyninin sınır tanımayan devinme yeteneğinin ve yaratıcılığının yansıtılmasına olanak sağlamasıdır. İnsan zihninde beliren imgeler, çok değişik tasarımlar, çağrışımlar, duygulanmalar, birleştirme, benzetme gibi etkinlikler şiir dilinde öylesine değişik, yeni ve özgün birleşimler içinde verilebilmektedir ki, ortaya yeni bir iletişim yolu çıkmaktadır."²

Şiir dilinde sözcüklere genel anlamlarıyla pek rastlanmaz. Sözcükler şiirde derin ve farklı anlamlar yüklenilerek kullanılır. Bu durumda yeni imajlar, semboller, sanatlar, benzetmeler, sapmalar, alışılmamış bağdaştırmalar gibi kullanımlar tercih edilir. Aslında tüm bunlar, şiirle okuyucunun zihninde derin duygular uyandırmak, şiiri zenginleştirmek için yapılır. Şairler anlatmak istediklerini az sözle, etkili bir biçimde anlatmayı tercih ederler. "Edebiyatın en eski türü olan şiirin, kendine özgü dil ve söylem kullanımıyla, estetik etkileme gücüyle diğer edebi türler arasında apayrı bir yeri vardır. Şiirde kullanılan ses yinelemeleri, uyaklar vb. sessel etkenler de şiirin çok sevilen bir edebi tür olmasının nedenleri arasındadır. Şiir, özünü oluşturan şairin duygu ve düşünce dünyasındaki özgün imge ve tasarımları, kendine özgü bir dile, yapı ve biçime dönüştürerek aktarıp okuyucuyu etkilemeyi, duygulandırmayı amaçlar ve diğer yazın türlerine oranla çok daha az sözcük kullanarak yoğun anlamlar aktarır. Dil içinde ayrı bir dil olarak da nitelendirilebilecek olan şiire özgü dilin, gündelik dilden farklarının ve oluşumunun açıklanmasında, şiir dilinin genel dilin

---

² Doğan Aksan, Şiir Dili Ve Türk Şiir Dili, İstanbul 1993, s. 26.

kurallarından sapmalar gösterdiğinden ve dilin diğer işlevlerinin yanı sıra şiirsel bir işlevi de olduğundan söz edilir.”³

Şiir, halkla şair arasında yani söyleyen ve okuyan arasında bir nevi köprüdür. Bu köprünün sağlam olması şairin dili iyi kullanmasına, imgeler ve imajlarla söylemini güçlendirmesine, kendine özgü güçlü bir üsluba sahip olmasına, dili ve dilin kurallarını iyi bilmesine, bunlara paralel olarak düşüncelerini açık ve anlaşılır biçimde ifade etmesine bağlıdır. Şiir, bunlar gözetilerek yazıldığında okuyanın zihninde adeta canlanır, betimlenir ve okuyanı her yönden cezbeder. Bu da şairi halkın nazarında sağlam bir yere oturtur.

Şiiri, okuyanın ruhunda kalıcı ve unutulmaz yapan bir konu da sapmalardır. Şairler sapmalar yoluyla anlatımlarına farklılık ve özgünlük katarlar. Aslında şiiri güzelleştiren en önemli yönlerden biri budur. Sapma ile ilgili Doğan Aksan, “Sapma (İng. deviation) adı altında ele alınan konu, gerek sözcüklerin ses ve biçim özelliklerinde gerek dilin sözdizimi açısından niteliklerinde bilinçli olarak değişikliklere gitmeyi, dilde bulunmayan yeni sözcük ve anlatım biçimlerini kullanma eğilimini içerir. Sanatçı bu eğilimle dile yeni bir güç kazandırmayı, göstergeleri ses ve anlam açısından daha etkili kılmayı, okuyan/dinleyenin zihninde yeni değişik tasarımlar ve duygu değerleri oluşturmayı amaçlar.”⁴ demektedir.

Şiir dilinde sapmalar çeşitli yollarla yapılır. Bunlardan biri alışılmamış bağdaştırmalardır. Alışılmamış bağdaştırmalar, dilde ilk kez kullanılan veya nadiren ve mantığa ters düşen kullanımlardır. “Kelimeler, şiir içinde çoğu kez kendi anlamlarının dışına çıkarak yeni anlamlar kazanır ve okuyucu/dinleyicide yeni imajların ortaya çıkmasına sebep olur. Alışılmamış bağdaştırmalar da bu özellikleriyle dikkati çeker. Örneğin kırık kalem, kırmızı halı, pişmiş aş gibi sıfat tamlamaları dilde “alışılmış bağdaştırma” olarak yer alırken kırık rüya, kırmızı gayret, pişmiş gönül gibi tamlamalar, ilk defa kullanıldıkları izlenimi verdikleri ve mantığa aykırı bir görüntü sergiledikleri için “alışılmamış bağdaştırma” olarak nitelendirilirler. Bunlar aynı zamanda anlamsal sapma olarak da değerlendirilen ifadelerdir.”⁵

Alışılmamış bağdaştırmalar şiire farklı bir anlatım, bir anlam derinliği ve söylem zenginliği katar. Şiirdeki sözcüklerin anlamları bu bağdaştırmalarla derinleşir. Alışılmadık bağdaştırmalar anlama büyük bir yoğunluk katar. Bu sayede şiir daha zengin bir anlam; canlı,

---

³ M. Osman Toklu, Şiir Dili Ve Çevirisi, Akçağ Yayınları, Ankara 2003. s. 9.

⁴ Doğan Aksan, Şiir Dili Ve Türk Şiir Dili, İstanbul 1993, s. 166.

⁵ Aslıhan Dinçer, Âşık Veysel’in Şiirlerinde Alışılmamış Bağdaştırmalar, TÜBAR-XV, 2004-Bahar/, Sayı. 15. s.234.

etkili ve akıcı bir söyleyiş kazanır. “Edebi yapıtlarda yazarlar genellikle gündelik dilden farklı, ses, sözcük, sözdizimi ve anlam düzlemlerinde gündelik dilin kullanımından sapan özel bir dil kullanırlar. Kısa öykü, roman gibi yazın türlerinde ve özellikle şiirde sık sık başvurulan sapma biçimlerinden biri de günlük dilin seçme ve birleştirme kurallarının dışına çıkarak oluşturulan alışılmamış bağdaştırmalardır. Göstergeleri tek başlarına kullanarak konuşmadığımız, iletişimin birden fazla göstergenin birleştirilmesi, bağdaştırılmasıyla oluşturulan tamlamalar, tümceler, sözcükler ya da dilde kalıplaşmış olarak bulunan deyimler, atasözleri ve kalıp sözler gibi alışılmış bağdaştırmalarla gerçekleştiği bir gerçektir. Anlamsal sapmalar aslında gündelik dil için hiç de yabancı olmayan bir olgudur. Dildeki göstergelere yeni ya da değişik anlamlar yüklenmesi, birbirlerinin yerine kullanılmaları, eğretilme, düz değişmece ya da kapsamlama gündelik dilde de sıkça görülen geleneksel, alışlagelmiş eğilimlerdir. Alışılmamış bağdaştırmalar ise, gündelik dilden sapmaları, özgünlükleri, dilde ilk kez oluşturuluyor olmaları ve bireysellikleri ile alışılmış bağdaştırmalardan ayrılır ve şiirde kullanılan sapmaların başında gelir.”⁶ Diğer yazın türlerinde olduğu gibi şiirde de sıklıkla kullanılan alışılmamış bağdaştırmalar, estetik değerleri, anlam zenginlikleri, zihinde çeşitli tasarım ve çağrışım yapımlarıyla şiire farklı bir boyut kazandırırken okuyanda da büyük bir etki yaratırlar.

Eski Türk Şiiri, Klasik Türk Şiiri, Halk Şiiri, modern şiir gibi Türk şiirinin hemen hemen her döneminde mantığa aykırı görünen bu tür sapmalar kullanılmış ve bu sapmalar şiiri daha estetik, anlam boyutuyla da daha zengin ve etkili hale getirmiştir. Abdurrahim Karakoç’un da şiirlerinde alışılmamış bağdaştırmaların sıkça yer aldığı ve bu yolla şiirlerini daha etkili hale getirdiği, şiirinde duygu, düşünce ve anlam yoğunluğu kattığı ve bu sayede şiirlerinin sanat değerini arttırdığı görülür.

Bu çalışmada Abdurrahim Karakoç’un “Parmak İzi” ve “Kan Yazısı” isimli şiir kitaplarındaki şiirler, alışılmamış bağdaştırmalar açısından incelenmiş, incelenen şiirlerde Karakoç’un kullandığı alışılmamış bağdaştırmalar tespit edilmiş ve bunlar şiirlerden örnekler verilerek açıklanmıştır.

Tevazu severdi, kaynatıp taşırdılar

Girdi hurs ambarına, çıkamadı bir daha... (Parmak İzi s. 4)

---

⁶ M. Osman Toklu, Şiir Dili Ve Çevirisi, Akçağ Yayınları, Ankara 2003. s. 19-20.

Haramla yağladılar, kibirle pişirdiler

Bulanık göl ettiler, akamadı bir daha... (Parmak İzi s. 4)

Hırs ambarı, haramla yağlamak, kibirle pişirmek gibi kullanımlar alışılmamış ve mantığa aykırı gelen farklı kullanımlar olduğundan alışılmamış bağdaştırmalara örnek olabilecek güzel kullanımlardır. Zira *hırs ve ambar, haram ve yağ, kibir ve pişirmek* kelimeleri yan yana gelemeyecek, mantıkla bağdaşmayan kullanımlardır.

Soyundu inancından, terk-i edeb eyledi

Şerefini göğsüne takamadı bir daha... (Parmak İzi s. 4)

Aldatmadık... Aksine her mevkide aldandık

Ateşlerde üşüdük, akan sulara yandık... (Parmak İzi s. 33)

İnançtan soyunmak, şerefi göğse takmak, ateşlerde üşümek, akan sulara yanmak gibi kullanımlar mantığa ters gelen alışılmamış durumlardır. *İnançtan soyunmak* ve *şerefin göğse takılması* gibi eylemleri bir kişinin yapabilmesi mümkün değildir. *Ateşte üşüyüp, akan suda yanmak* da pek gerçeklik payı olmayan davranışlardır.

Tüm yollara türlü vaat serdik biz

Sistemin sazını çalmalı memur... (Parmak İzi s. 51)

Yem borusu öttürdüler habire

Masal kuşu tutturdular habire

Sabır hapı yutturdular habire

Yalan dolmasından bıktı umutlar.. (Parmak İzi s. 82)

Vaat sermek hareketi ve *yem borusu, sabır hapı, yalan dolması* gibi isim tamlamalarıyla oluşturulan bağdaştırmalar mantığa aykırı kullanımlar olduğu için alışılmamış bağdaştırmalardır. Öte yandan *vaat vermek* dilde yaygın bir kullanımken *vaat sermek* farklı bir kullanımdır. *Yemin borusu, sabrın hapı* ve *yalanın dolması* olacak şeyler değildir.

İktisat komada, enflasyon sarhoş

*Büyükler uykuda, büyükler bir hoş
Yürekler dert dolu, mideler bomboş
Çorba kovalıyor, tabak kaçıyor. (Parmak İzi s. 88)*

*Kültürden bi-haberiz
Mantarımız kültürlü..
Adaletsiz tartsak da
Kantarımız kültürlü.. (Parmak İzi s. 107)*

*Umut taş kesildi, borç salkım-saçak
Sabırda çatlak var, öfkede kaçak
Sıkıyor, ağzını açmıyor bıçak
Dişini kaybetti garibim Mehmet (Parmak İzi s. 109)*

İktisat komada, enflasyon sarhoş, çorba kovalıyor, tabak kaçıyor, kantarımız kültürlü, umut taş kesildi, sabırda çatlak, öfkede kaçak alışılmamış farklı kullanımlardır.

*Küfür beldesine açtık seferi
Doğacak yakında Hak'kın zaferi;
Yıkmak için kara dinli kâfiri; (Kan Yazısı s. 14)*

*Ya Allah, deyince yedi zinciri
Kıracak güçtesin, zayıfım sanma.
Fikir koşusunda çok dingişleri,
Yoracak güçtesin, zayıfım sanma. (Kan Yazısı s. 18)*

*Başladı huzurun doğum sancısı;
Bitecek yurdumun derdi, acısı. (Kan Yazısı s. 20)*

Küfür beldesi, fikir koşusu, huzurun doğum sancısı tamlamaları mantıkla bağdaştırılmayacak kullanımlardır.

Çökelekten beyin, mantardan yürek

Hiç adam olamaz, Allah kahretsin! (Kan Yazısı s. 22)

Konuşurken nakış vurur sesine;

At bağlanır çalımına, süsüne; (Kan Yazısı s. 22)

Her şey madde diyen şaşı dinliler,

Türk-İslam fikrine karşı kinliler,

Tezek yürekliler, turp beyinliler

Temelden berbatlar bizi ne bilsin.. (Kan Yazısı s. 28)

Çökelek beyin, mantar yürek, sese nakış vurmak, tezek yürek, turp beyin gibi tamlama ve kullanımlar gerçek dışı ve mantığın kabul etmediği durumların ifadeleridir.

Rahmet yağar ılık ılık;

Aşk suyunu içer çelik. (Kan Yazısı s. 33)

Şamata koparıp oy hesabına,

Göz yumdular halkın ızdırabına.

Zillet turşusunu zafer kabına

Koyana yuh! Koydurana yuh olsun. (Kan Yazısı s. 34)

Evler boş, mezarlar bomboş;

Çağ uykuda tükeniyor.

Hava pis, yağan kar sarhoş;

Çiğ uykuda tükeniyor. (Kan Yazısı s. 40)

Aşk suyu, zillet turşusu, zafer kabı gibi isim tamlamaları ve çağ ile çığın uykuda tükenmesi şeklinde karşımıza çıkan bu kullanımlar da alışılmadık durumlardır. Zira aşkın suyu, zilletin turşusu, zaferin kabı olmaz. Abdurrahim Karakoç bu kullanımlarda somutlaştırma yoluna gitmiş, soyut kavramları somut bir anlatım yoluyla ifade etmiştir.

Siyah kazık, kızıl zehir yiyenler,

Tuzumuzda suç ararsa, derim ki... (Kan Yazısı s. 57)

Pastırmada kişner beygirin eti;

Gariban boynuna taktı gurbeti; (Kan Yazısı s. 72)

Üç beş söz edeni âşık sayanlar,

Kaçak değil, yerli yalan söylemiş. (Kan Yazısı s. 93)

Bağrına saplanan zam çivisini,

Sök sökebilirsen, iş başa düştü. (Kan Yazısı s. 117)

Siyah kazık, kızıl zehir, boynuna gurbet takmak, yerli yalan, zam çivisi gibi ifadeler dilde çok rastlanmayan farklı ifade biçimleridir. Karakoç bu alışılmamış kullanımlarla şiirine daha etkili bir anlatım, canlılık ve akıcılık katmak istemiş ve ifade etmek istediklerine vurgu yapmaya çalışmıştır.

SONUÇ

Abdurrahim Karakoç 20. yüzyılın önde gelen en önemli Cumhuriyet şairlerinden biridir. Eğitilmiş ve şair bir ailede büyümüş olması onun şairliğe başlamasına ve bunca güzel şiir yazmasına büyük ölçüde katkı sağlamıştır. İlkokuldan sonra bir eğitim hayatı olmamasına rağmen, okuma aşkı ve ilim öğrenme sevdası sayesinde erken yaşlarda yerli yabancı birçok şair ve yazarı okumuştur. O, aslında kişinin okula gidemese de eğer isterse kendisini en iyi şekilde yetiştirebileceği düşüncesinin en somut kanıtıdır. Zira Abdurrahim Karakoç da koşulların elverdiği ölçüde, olabildiğince kendini her anlamda yetiştirmiş ve geliştirmiştir.

Şair bir ailede büyüyen ve erken yaşlarda şiirle tanışan Karakoç, şiirlerinde Türkçenin kendisine verdiği bütün olanakları kullanmış, halka halkın diliyle hitap etmiştir. Şiirlerinin dili gayet açık, anlaşılır ve sadedir. Kendine özgü üslubuyla bir şiir çizgisi oluşturmuş ve bu anlamda tabiri caizse çığır açmıştır. Dili kullanma beceri ve yeteneği onun kendisini yeterince geliştirdiğini gösterir. Karakoç'un şiirleri alışılmamış bağdaştırmalar yönüyle oldukça dikkat çekicidir. Şiirlerinde anlatımı kuvvetlendirmek, düşüncelerini vurgulamak, şiirlerine estetik bir değer katmak için alışılmamış, mantığa aykırı birtakım ifade biçimlerini kullanmış ve bu sayede de okuyucunun zihninde ilginç tasavvurlar, zengin hayaller yaratmayı başarmıştır. Şiirlerinden aldığımız alışılmamış bağdaştırma örneklerine bakıldığında onun bu konuda

oldukça başarılı olduğu söylenebilir. Normal hayatta yan yana gelmesi mümkün olmayan bazı kelimeleri bir araya getirerek alışılmışın dışında bir anlatım tarzı sergilemiştir. Türk Edebiyatına şiirleriyle büyük hizmetlerde bulunan Karakoç'un kendine özgü dil ve üslubun temel bir özelliği haline gelen alışılmamış bağdaştırmalarla oldukça çarpıcı şiir örnekleri vermiştir. şair kendine has üslubu ve dildeki bu başarısıyla Türk milletinin yetiştirdiği en önde gelen şairler arasına adını yazdırmayı başarmıştır.

KAYNAKÇA

- Aksan, Doğan, *şiir Dili ve Türk şiir Dili*, İstanbul 1993.
- Aksan, Doğan, *Türkçenin Gücü*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Ankara 1987.
- Aksan, Doğan, *Türkçenin Sözoarlığı*, Engin Yayınevi, Ankara 1996.
- Dinçer, Aslıhan, *Âşık Veysel'in şiirlerinde Alışılmamış Bağdaştırmalar*, *TÜBAR-XV*, 2004-Bahar/, Sayı. 15. s. 231-242.
- Ergin, Muharrem, *Türk Dil Bilđisi*, Bayrak Yayınları, İstanbul 2013.
- Karakoç, Abdurrahim, *Parmak İzi*, Alperen Yayınları, Ankara 2002.
- Karakoç, Abdurrahim, *Kan Yazısı*, Alperen Yayınları, Ankara 2006.
- Filiz, Mehtap, *Abdurrahim Karakoç'un şiirlerinin Tematik Açıdan İncelenmesi*, Kafkas Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Kars 2010.
- Özçelik, Bedri, *Elbistan Kültür Havzası Halk şairleri ve Abdurrahim Karakoç'un şiir Dünyası*, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, (Yayımlanmamış Doktora Tezi), Ankara 2021.
- Saldere, Gülsüm, *Abdurrahim Karakoç'un Lirik şiirlerinde Kelime Dünyası*, Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Ankara 2001.
- Toklu, M. Osman, *şiir Dili ve Çevirisi*, Akçağ Yayınları, Ankara 2003.